

Διάλογος της Αναρχικής Συλλογικότητας για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση με τον αιχμάλωτο αναρχικό, μέλος της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, Νίκο Μαζιώτη

Το καλοκαίρι πληροφορηθήκαμε ότι ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης ετοίμαζε για τον Σεπτέμβρη μια συνέντευξη με το κινηματικό ραδιόφωνο 98fm ΡΑΔΙΟΖΩΝΕΣ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ. Ως συλλογικότητα αντιληφθήκαμε μια ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα σ' αυτή την κίνηση στην τρέχουσα περίοδο της ταξικής διαπάλης, συνυπολογίζοντας τις εξελίξεις στον κόσμο του αυτοοργανωμένου αγώνα και ειδικότερα στον α/α «χώρο». Θεωρούμε ότι με την πολυετή συνεπή επαναστατική στάση του στην κατεύθυνση της ταξικής-κοινωνικής απελευθέρωσης, ο λόγος του συγκεκριμένου αιχμάλωτου αναρχικού ετούτη την στιγμή προσφέρει ισχυρό προσανατολισμό και διαυγάζει τις οπισθοδρομικές τάσεις που επιχειρούν να αποπλίσουν την αντίσταση.

Έτσι, αποφασίσαμε και του προτείναμε έναν αρχικά κλειστό πολιτικό διάλογο δυο κύκλων ανάμεσα στην Α.Σ.Μ.Π.Α. και σ' εκείνον. Σκοπεύαμε να είχαμε ολοκληρώσει τον Σεπτέμβρη κι αφού δημοσιοποιούταν ο διάλογος και μεταφερόταν σε μια εκδήλωση με τον αιχμάλωτο σύντροφο, με θέμα την οργάνωση του ταξικού-κοινωνικού επαναστατικού κινήματος και την θέση των αναρχικών σήμερα, να δρομολογούταν μια οργανωτική συνέχεια. Στο μεταξύ, μια πρωτοβουλία συντρόφων κάλεσε για τις 4 Νοέμβρη συζήτηση για την συγκρότηση ανοιχτής συνέλευσης αναρχικών (athens.indymedia.org/post/1564729/). Ο 2ος κύκλος του διαλόγου μας ακόμα εκκρεμεί. Αναγνωρίζοντας κοινό σκοπό (τόσο με την συλλογικότητά μας, όσο και με τις προτάσεις του Νίκου Μαζιώτη) στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας και βρίσκοντας μια γενική συμφωνία με την ανάλυσή της, καταθέτουμε στην ανοιχτή συζήτηση και δημοσιοποιούμε με την έγκριση του αιχμάλωτου συντρόφου, το 1ο μέρος του διαλόγου μας. Και έπεται η συνέχεια.

Ερ. *Η αναρχική επαναστατική οργάνωση στην οποία συμμετέχεις, ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ κι εσύ ως διωκόμενος αγωνιστής, έχετε με συνέπεια καταδείξει την άμεση αναγκαιότητα της οργάνωσης ενός επαναστατικού κινήματος ικανού να αντιπαρατάξει ισχύ απέναντι στους εξουσιαστές, το κράτος και το κεφάλαιο και να δράσει καταλυτικά για την κοινωνική επανάσταση σήμερα.*

Αντιλαμβανόμαστε ότι κάθε μέρα οι όροι του ταξικού ανταγωνισμού γίνονται όλο και πιο κρίσιμοι. Η καπιταλιστική επιθεση γίνεται ολοκληρωτική στον ελλαδικό χώρο και παγκοσμίως. Ο ανταγωνισμός των εξουσιών για τον ταξικό έλεγχο και τα κέρδη φέρνει άγριους πολέμους, κρατική τρομοκρατία, μαζικούς εκτοπισμούς, ισοπεδωτική λεηλασία. Το παζάρι του ρεφορμισμού έχει στερέψει. Ο στρατοκρατικός έλεγχος αποχαλινώνεται. Στον ελλαδικό χώρο, η ταξική επίθεση, η εθνική οικονομία και τα αδιέξοδα της κρατικής διαχείρισης φτάνουν στα όριά τους. Την ίδια στιγμή όλοι οι παράγοντες που συνθέτουν το καθεστώς ανοίγουν τον δρόμο στις εθνικιστικές φασιστικές/στρατοκρατικές δυνάμεις. Τόσο η ταξική καταπίεση και εκμετάλλευση των μεταναστών με όρους πολέμου που διαμορφώνει δύο πληθυσμούς σε απόλυτο ανταγωνισμό, όσο και η θρέψη του ισλαμικού μιλιταρισμού-φασισμού από τους ιμπεριαλισμούς και τους ολιγάρχες των αραβικών κρατών, δυναμοποιούν μια κατάσταση εθνικιστικής-φυλετικής-θρησκευτικής σύγκρουσης εσωτερικά και συνοριακά. Ο φασισμός πατάει στις ήττες του απελευθερωτικού κινήματος και έρχεται να τις επισφραγίσει. Πώς αντιλαμβάνεσαι εσύ την τρέχουσα περίοδο και ποιά πιστεύεις ότι πρέπει να είναι η αναρχική επαναστατική στάση απέναντι στις σημερινές προκλήσεις;

Απ. Είναι μια περίοδος ρευστή που χαρακτηρίζεται από αστάθεια τόσο σε οικονομικό όσο και σε γεωπολιτικό και κοινωνικό επίπεδο. Διεθνώς, η οικονομική κρίση καλά κρατεί, ιδιαίτερα στη Ευρώπη ενώ το οικοδόμημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης κλυδωνίζεται επικίνδυνα όχι μόνο λόγω της κρίσης αλλά λόγω και του Brexit αλλά και της προσφυγικής ροής, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την αναθεώρηση της συνθήκης Σένγκεν σε κάποιες χώρες και το κλείσιμο των συνόρων. Αυτά σε συνδυασμό με τις επιθέσεις των ισλαμιστών του τελευταίου χρόνου, σε Γαλλία και Βέλγιο έχουν οδηγήσει στην αυστηριοποίηση των μέτρων ασφάλειας και στην αστυνομοκρατία σε χώρες της Ευρώπης που φοβούνται επιθέσεις των ισλαμιστών. Παράλληλα υπάρχει άνοδος των ακροδεξιών πολιτικών δυνάμεων που τόσο λόγω της οικονομικής κρίσης που φτωχοποιεί εκατομύρια ανθρώπους στην Ευρώπη, όσο και λόγω της μαζικής εισροής προσφύγων από τα πολεμικά μέτωπα της Μ. Ανατολής και σε συνάρτηση των επιθέσεων των ισλαμιστών, ζητούν την διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την επιστροφή ενός εθνικού καπιταλισμού

και ενός ισχυρού έθνους-κράτους.

Επίσης υπάρχει η σφοδρή σύγκρουση, γεωστρατηγική, μέσα στο διεθνές μπλοκ εξουσίας όπως ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση από τη μια μεριά και την Ρωσία από την άλλη σε σχέση με τον έλεγχο της Ουκρανίας και τον πόλεμο στη Συρία.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση, η σφοδρή γεωστρατηγική σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας, η πολιτική κρίση της Ε.Ε. λόγω του προσφυγικού κύματος και των φυγόκεντρων τάσεων που αποτυπώθηκαν στο Brexit αλλά και ο πόλεμος κατά της “τρομοκρατίας” που συνεχίζεται στην Μ. Ανατολή, δημιουργούν ένα εκρηκτικό κίμα για το σύστημα διεθνώς. Είναι μια εκρηκτική περίοδος γεμάτη προκλήσεις.

Η Ελλάδα θα εξακολουθήσει να βυθίζεται στην δίνη της κρίσης χρέους, θα εξακολουθήσει να είναι το πειραματόζωο των υπερεθνικών οργανισμών με την εφαρμογή των μνημονιακών προγραμμάτων που οδήγησαν σε μια γενικευμένη φτώχεια και εξαθλίωση. Θα εξακολουθήσει να εφαρμόζεται αυτή η πολιτική της κοινωνικής γενοκτονίας παρά την έλευση της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτό που έχει συντελεστεί τον τελευταίο ενάμιση χρόνο και παραπάνω είναι η κτάρρευση των ψευδαισθήσεων ότι είναι εφικτή στις σημερινές συνθήκες μια σοσιαλδημοκρατική πολιτική, η πολιτική του “κοινωνικού κράτους” που ευαγγελιζόταν ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος παρά το δημοψήφισμα που έκανε και την εκφρασμένη βούληση της πλειοψηφίας όσων συμμετείχαν ενάντια στις απαιτήσεις των δανειστών, ψήφισε το 3ο μνημόνιο και συνεχίζει την ίδια πολιτική των προκατόχων του.

Εκτιμώ ότι μία αναρχική επαναστατική στάση στις σημερινές προκλήσεις θα πρέπει να είναι αφενός η συνέπεια απέναντι στις ίδιες μας τις αρχές που αφορά μια ξεκάθαρη στάση εχθρότητας απέναντι στους σημερινούς αριστερούς εντολοδόχους των υπερεθνικών αφεντικών όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και αυτό το λέω γιατί αρκετοί στον α/α χώρο “επένδυσαν” πολιτικά στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -είναι γνωστό ότι πολλοί ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ το 2012 και το 2015, καθώς και στο δημοψήφισμα- και αφετέρου, να ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος που χάθηκε την περίοδο των κοινωνικών και ταξικών συγκρούσεων 2010-2012, όπου όπως έχω ήδη διατυπώσει δημόσια, ο α/α χώρος έχασε μια ιστορική ευκαιρία να βάλει επί τάπητος την επαναστατική προοπτική.

Σίγουρα η περίοδος που διανύουμε δεν είναι η καλύτερη όσον αφορά τις κοινωνικές αντιστάσεις αφού διανύουμε μια περίοδο κοινωνικής ειρήνης και παραίτησης που οφείλεται ακριβώς στην ήττα του 2010-2012, όμως ως αναρχικοί οφείλουμε να αγωνιστούμε ενάντια στις δύσκολες συνθήκες και να θέσουμε το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής.

Ερ. Πώς πιστεύεις ότι μπορεί να επανεκκινηθεί ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση;

Απ. Μία δράση με συνέπεια και συνέχεια που να στοχεύει τις μνημονιακές πολιτικές των ελληνικών κυβερνήσεων και του κράτους, μία δράση που να στοχεύει στο σαμποτάζ της εφαρμογής των προγραμμάτων διάσωσης, που στοχεύει δομές και πρόσωπα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας και παράλληλα μία δράση που να προωθεί συνελυσιακές δομές με αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα τα οποία θα έχουν την προοπτική να αποτελέσουν τα φυτώρια ή τα κύτταρα μιας κοινωνίας απελευθερωμένης από το κράτος και το κεφάλαιο, εκτιμώ ότι είναι προς την κατεύθυνση για μια ριζοσπαστική επαναστατική αλλαγή.

Μια τέτοια πολύμορφη και πολύπλευρη δράση όμως θα πρέπει να είναι κομμάτι ενός ενιαίου επαναστατικού σχεδίου ανατροπής και όχι διαχωρισμένες και αποκομμένες μεταξύ τους δράσεις.

Προς την κατεύθυνση αυτή θα βοηθούσε η δημιουργία μιας ενιαίας κινηματικής δομής, ενός επαναστατικού κινήματος που θα συμπεριλάμβανε όλες αυτές τις δράσεις κάτω από ένα ενιαίο πολιτικό πλαίσιο, κάτω από ένα πλαίσιο κοινών πολιτικών θέσεων.

Ήταν κάτι που ο α/α χώρος όφειλε να εργαστεί προς αυτή την κατεύθυνση από την αρχή της κρίσης έτσι ώστε να παρέμβει καταλυτικά την περίοδο 2010-2012 όπου υπήρξαν οι τεράστιες κοινωνικές και λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στο Α' Μνημόνιο, όμως ο χώρος δεν μπόρεσε να υπερβεί χρόνιες παθογένειες και πολιτικές ελλείψεις και αδυναμίες.

Φυσικά ένα τέτοιο εγχείρημα δεν είναι εύκολο, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες όπου μετά το 2012 και ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, επικρατεί ως ένα μεγάλο βαθμό η παραίτηση, η κοινωνική ειρήνη και η απομαζικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων όπου αυτές υπάρχουν σε κάποιες περιπτώσεις.

Όμως τα αγωνιστικά υποκείμενα οφείλουν να παλέψουν ενάντια στις δυσμενείς συνθήκες και όχι να συμβιβαστούν με αυτές έτσι ώστε να εμψυχώσουν και να δώσουν ελπίδα ενάντια στις συνθήκες ήττας που έχουν διαμορφωθεί μετά το 2012.

Η επανεκκίνηση του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση πρέπει να γίνει με τέτοιους όρους έτσι ώστε να αποδειχθεί αφενός το αδιέξοδο όσων στήριξαν το προηγούμενο διάστημα τις ελπίδες τους για αλλαγή στην καθεστωτική αριστερά όπως είναι ο Σύριζα, ο οποίος φιλοδόχησε να διαχειριστεί την ήττα των κοινωνικών αντιστάσεων μέσα από το κοινοβουλευτικό παιχνίδι και αφετέρου να γίνει με όρους αντεπίθεσης, ξεπεράσματος του αμυντικού και κατά συνέπεια αδιέξοδου χαρακτήρα των κοινωνικών αντιστάσεων της περιόδου 2012-2012 που ουσιαστικά ήθελαν την επαναφορά σε ένα κοινωνικό στάτους σαν αυτό της προ κρίσης κατάστασης. Όμως ένα τέτοιο πράγμα ήταν αδύνατο λόγω της δυναμικής της συστημικής κρίσης και της πολιτικής αντιμετώπισης της κρίσης που υιοθετήθηκε.

Για να αποσαφηνίζονται όμως περισσότερο τα πράγματα, θα επαναλάβω ότι είχε πει ο Επαναστατικός Αγώνας από το 2009 όπου διατύπωσε για πρώτη φορά την άποψη ότι πρέπει να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό κίνημα, ότι ένα τέτοιο κίνημα θα πρέπει να έχει απαραίτητα τον ένοπλο αγώνα στην αντζέντα του πέρα των υπολοίπων μορφών δράσης και ότι θα πρέπει να προετοιμαστεί για την ένοπλη αναμέτρηση με το καθεστώς. Δεν μπορούμε να μιλάμε για αγώνα για την κοινωνική επανάσταση αν δεν έχουμε τον ένοπλο αγώνα στη δράση μας.

Ερ. *Με ποιές μορφές ταξικής-κοινωνικής αντιστασιακής οργάνωσης μπορεί να εδαφικοποιηθεί άμεσα σήμερα και να αναπτυχθεί το επαναστατικό κίνημα, με δεδομένο ότι αναγνωρίζουμε ως απαραίτητη συνθήκη για την ανατροπή του καθετώτος, την πλατιά λαϊκή πάλη και επαναστατική αυτοοργάνωση;*

Απ. Πιστεύω ότι μια τέτοια μορφή ταξικής-κοινωνικής αντιστασιακής οργάνωσης στις σημερινές συνθήκες θα μπορούσε να είναι μια συνελουσιακή δομή, οι Λαϊκές Συνελεύσεις π.χ. που θα μπορούσαν να αφορούν ζητήματα κοινωνικής αυτοδιαχείρισης σε επίπεδο κοινότητας ή χωριού, συνοικιών των πόλεων που ασχολούνται με προβλήματα καθημερινότητας, διανομής αγαθών, οικολογικά θέματα, βοήθεια σε κοινωνικά αδύνατους ή ευάλωτους. Συνελεύσεις εργαζομένων σε χώρους δουλειάς ή παραγωγής.

Επίσης παρόμοια μορφή οργάνωσης θα μπορούσε να έχει ένα επαναστατικό κίνημα, π.χ. Συνελεύσεις Αναρχικών, όπου υπάρχουν σύντροφοι και συντρόφισσες, σε πόλεις ή συνοικίες πόλεων ή οπουδήποτε αλλού, σε ένα ομοσπονδιακό επίπεδο.

Ουσιαστικά ο τρόπος οργάνωσης ενός κινήματος εξαρτάται και αντικατοπτρίζει τους σκοπούς του, δηλαδή το πως επιδιώκει να είναι η ίδια η κοινωνική οργάνωση.

Αν ως αναρχικοί στοχεύουμε σε μια ακρατική αταξική κοινωνία, όπου το κράτος και το κεφάλαιο έχουν αντικατασταθεί από μια συνομοσπονδιακή οργάνωση κοινοτήτων, κολλεκτίβων ή κομμούνων όπου το κυρίαρχο μέσο αποφάσεων διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων είναι η Συνέλευση όπου όλοι μπορούν να συζητήσουν και να πάρουν μέρος στην λήψη αποφάσεων, είτε σε επίπεδο κοινότητας, συνοικίας, χώρων εργασίας, τότε ανάλογη πρέπει να είναι και η οργάνωση του κινήματος, δηλαδή μία ομοσπονδία συνελεύσεων όπου αυτό είναι εφικτό.

Εκτιμώ ότι ένα κοντινό έμπρακτο παράδειγμα στην σημερινή εποχή είναι το πείραμα του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού στο Κουρδιστάν όπου δείχνει μια στροφή του κουρδικού κινήματος από ένα κλασικό μαρξιστικό-λενινιστικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα με εθνικοαπελευθερωτικά χαρακτηριστικά προς ένα κίνημα που αντλεί χαρακτηριστικά από την ελευθεριακή-αντεξουσιαστική παράδοση.

Προκειμένου να αποσαφηνιστούν τα πράγματα, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι το ζήτημα δεν είναι απλώς και μόνο να δημιουργηθούν κάποιες δομές τοπικής αυτοοργάνωσης διαχείρισης της φτώχειας και της εξαθλίωσης στα οποία μας έχει ρίξει το σύστημα τα τελευταία χρόνια λόγω της κρίσης, αλλά να καταλάβουμε 100%, εξολοκλήρου το κοινωνικό έδαφος καταστρέφοντας το κεφάλαιο και το κράτος. Άρα πρέπει να μπει ζήτημα εξουσίας, έτσι ώστε αυτές οι δομές αυτοοργάνωσης να αντικαταστήσουν το υπάρχον σύστημα, το κεφάλαιο και το κράτος και να αναλάβουν το σύνολο των κοινωνικών υποθέσεων.

Αλλιώς θα υπάρχουν απλώς κάποιες “νησίδες” ελευθερίας σε έναν ωκεανό καπιταλιστικού εδάφους και οικονομίας της αγοράς, που θα προσπαθούν να επιβιώσουν.

Ακριβώς το ζήτημα της εξουσίας, δηλαδή της ανάληψης των κοινωνικών υποθέσεων δεν είχε μπει από τις Λαϊκές Συνελεύσεις την περίοδο 2011-2012 που είχαν προκύψει μέσα από το κίνημα των Αγανακτισμένων εκείνης της περιόδου, αν και Λαϊκές Συνελεύσεις σε κάποιες γειτονιές υπήρχαν και πριν την έναρξη της κρίσης στη χώρα. Ακριβώς για το ότι δεν έβαλαν ζήτημα εξουσίας και ανάληψης της διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων σε μια περίοδο μάλιστα όπου εκατοντάδες χιλιάδες λαού και εργαζομένων κατέβαιναν στο δρόμο ανάντια στο Α' Μνημόνιο, αυτός ήταν ο λόγος της αποσύνθεσης των τότε Λαϊκών Συνελεύσεων γιατί δεν έδιναν πρακτική διέξοδο στα προβλήματα της κρίσης. Εκτιμώ ότι οι συνελουσιακές δομές είναι οι κατάλληλες μορφές ταξικής-κοινωνικής αντιστασιακής οργάνωσης όπου

μπορούν να συσπειρωθούν είτε αγωνιστικά υποκείμενα, είτε απλοί άνθρωποι, εργαζόμενοι, άνεργοι, νεολαίοι όπου κάτω από την επιρροή ενός κινήματος με αντικαπιταλιστική και αντικρατική κατεύθυνση θα μπει επί τάπητος μια ανατρεπτική-επαναστατική προοπτική.

Ερ. Ποιές τακτικές αναρχικής δράσης θεωρείς πρόσφορες για την ριζοσπαστικοποίηση και την επαναστατική οργάνωση του ταξικού κινήματος;

Απ. Η αναρχική δράση θα πρέπει να είναι πολύμορφη. Θα πρέπει να διεξάγεται με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να δημιουργεί έρεισμα στα λαϊκά και προλεταριακά κομμάτια, να κατανοούν ότι μια τέτοια δράση διεξάγεται προς το συμφέρον τους και όχι εν αγνοία τους.

Μια δράση που περιλαμβάνει από το αντάρτικο πόλης ως τις αυτοοργανωμένες δομές ανακούφισης των κοινωνικά αδύναμων και ευάλωτων είναι προς αυτή τη κατεύθυνση, αρκεί να μην είναι αποκομμένες και διαχωρισμένες δράσεις μεταξύ τους.

Αυτό όμως μόνο στα πλαίσια μιας οργανωμένης κινηματικής δομής μπορεί να γίνει, μέσα στα πλαίσια κοινών πολιτικών συμφωνιών σε θέματα αρχών, θέσεων και τακτικής δράσεων.

Μετά από 6 χρόνια διαρκής επίθεσης από το κεφάλαιο και το κράτος, από την υπερεθνική καπιταλιστική ελίτ, μετά από 6 χρόνια ήττας των όποιων κινητοποιήσεων έχουν γίνει, ιδιαίτερη σημασία έχει το σαμποτάζ των μνημονιακών προγραμμάτων που εφαρμόζονται και σε αυτό το επίπεδο καθοριστικό ρόλο μπορεί να έχουν δυναμικές μορφές πάλης όπως ο ένοπλος αγώνας και το αντάρτικο πόλης. Η τακτική να χτυπηθούν στόχοι, δομές, θεσμοί, πρόσωπα που έχουν σημαντικό ρόλο στην πολιτική αντιμετώπιση της κρίσης και στην επιβολή των μνημονίων είναι όχι μόνο εύστοχη αλλά δημιουργεί κοινωνικά ερείσματα στο επαναστατικό κίνημα.

Η τακτική του αντάρτικου σε συνάρτηση και σε συνδυασμό με άλλες μορφές αγώνα σαμποτάρει την εφαρμογή των μνημονιακών προγραμμάτων, δημιουργεί ανασφαλές επενδυτικό κλίμα σε όσους θέλουν να επωφεληθούν των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, προκαλεί πολιτική αστάθεια στη χώρα.

Μια τέτοια χρόνια, συνεχή και συνεπή τακτική δημιουργεί οικονομική και πολιτική αστάθεια στο καθεστώς και βοηθά προς την κατεύθυνση της κατάρρευσης της οικονομίας ενώ προετοιμάζει τα αγωνιστικά υποκείμενα για την αναμέτρηση με το κράτος όταν γίνουν οι συνθήκες κατάλληλες για την ανατροπή.

Σε αυτή την κατεύθυνση, η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος που θα έχει πολύμορφη δράση, θα έχει και δημόσια ανοιχτή δράση και παράνομη δράση και θα έχει τον ένοπλο αγώνα στην αντζέντα του απαραίτητα, είναι επιτακτική.

Ερ. Ποιά θεωρείς ότι πρέπει να είναι η υπεύθυνη στάση των αιχμαλώτων επαναστατών στην παραπάνω κατεύθυνση;

Απ. Σαφέστατα πιστεύω ότι η υπεύθυνη στάση των αιχμαλώτων επαναστατών, αυτών που είναι πολιτικοί κρατούμενοι και έχουν πέσει στα χέρια του κράτους είναι η υποστήριξη και η προώθηση μιας επαναστατικής προοπτικής, η υποστήριξη του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, η υποστήριξη συγκρότησης μιας κινηματικής δομής που προωθεί την ανατροπή του κεφαλαίου και του κράτους έμπρακτα.

Θέλω όμως να επισημάνω το εξής:

Επειδή ζούμε σε μια εποχή σύγχυσης και ασάφειας, στην εποχή του "ότι δηλωσεις είσαι", η υπεύθυνη στάση των αιχμαλώτων επαναστατών δεν καθορίζεται από τις λεκτικές αγωνιστικές κορώνες που διατυπώνει κάποιος μιλώντας για αγώνα, για επανάσταση ή για ένοπλο αγώνα ή για επαναστατικό κίνημα, αλλά από την συνέπεια που αποδεικνύει, από το αν υπερασπίζεται αυτά για τα οποία κατηγορήθηκε και βρέθηκε αιχμάλωτος στα χέρια του κράτους.

Γιατί είναι τουλάχιστον αντιφατικό, το να μιλά κάποιος για επανάσταση, κάτι που σημαίνει ότι καλεί να ρισκάρουν οι άνθρωποι, ο λαός, οι προλετάριοι την ελευθερία και την ζωή τους για να απαλλαγούν από την καταπίεση και την εκμετάλλευση του κεφαλαίου και του κράτους και ο ίδιος να μην μπορεί να ρισκάρει μια καταδίκη στη φυλακή υπερασπίζοντας τις επιλογές του για τις οποίες συνελήφθηκε.

Η στάση των αιχμαλώτων του κράτους, των πολιτικών κρατουμένων απέναντι στην κρατική καταστολή, είναι κάτι που ένα επαναστατικό κίνημα οφείλει να καθορίσει με σαφήνεια.